

Podme si čítat Slovo života

*Biblia a príbehy na každý deň
Veľká noc 2020*

3. veľkonočný týždeň
26. apríl. - 3. máj. 2020

Nájdí si čas a v tichu si prečítaj text Svätého písma a príbeh na každý deň a zamysli sa nad nimi.

Môžeš to robiť takto:

Modlitba: Milý Bože, chcem si prečítať tvoje Slovo života a dozvedieť sa ako mám správne žiť. Pomôž mi, aby som nasledujúce slová správne chápal(a) a podľa nich aj konal(a). Amen.

Čítaj texty pomaly. Keď skončíš, vráť sa k vete, slovu alebo myšlienke, ktorá ťa oslovila. Prečo sa ťa dotkla?

Premýšľaj o tejto vete.

Povedz Bohu o svojich myšlienkach. Porozprávaj sa s Pánom Bohom tak, ako sa rozprávaš so svojim priateľom.

Čo ti Boh chce povedať? Zakonči chvíľku čítania a premýšľania modlitbou Otče náš, pomaly a úctivo. Pod texty na každý deň si napíš, čo sa ti najviac páčilo, čo ťa oslovilo.

Pondelok - **Záchrana na mori**

*Toto hovorí Pán, tvoj vykupiteľ, Svätý Izraela:
„Ja som Pán, tvoj Boh, čo ťa učím, aby si mal
úspech, čo ťa vediem cestou, ktorou máš ísť.*

Iz 48,17

James Garfield stál na palube malej lode a pozoroval, ako sa vlny vzdúvajú. Predstavoval si, že je kapitán a v nose cíti ostrú vôňu soli.

„Moja mama sa mýli," povedal si. „Patrím na more, nie do nejakej nevetranej školskej triedy." Uvedomoval si, že to s ním nemyslí zle. No jeho drobná, striebrovlasá mama strávila príliš veľa času čítaním Biblie a málo času venovala tomu, aby počúvala jeho sny o tom, že sa raz stane slávnym morským kapitánom.

Ako najmladší z piatich detí pomáhal James po otcovej smrti svojej matke. Neskôr si našiel prácu na lodi Evening star (Večerná hviezda). Rytmus lode, zápach rýb a vlhké blato mu pôsobili nekonečné vzrušenie. Áno, more je to miesto, kam patrí.

„Nerád by som sa toho všetkého vzdal a šiel opäť do školy," zahundral po tom, čo si zhlboka vzdychol. „Ak má moja mama pravdu, Boh mi to musí nejakým spôsobom ukázať."

Ťažké čierne mraky sa valili oblohou, keď sa ponáhlal dolu do svojej kajuty. Skôr než nastúpil na nočnú hliadku, trochu si zdriemol.

Keď sa zobudil na krik, zdalo sa mu, že len pred chvíľou zavrel oči. „James! Vstávaj do služby!"

„Idem," zašomral a už sa aj obliekal. Natiahol si pršiplášť, špinavý od oleja, a na mokrej palube zmizol v tme.

Ostrý studený dážď mu narážal do tváre, keď vychádzal na palubu. Začal odvíjať lano, ktorým chcel upevniť uvoľnenú plachtu. Lano sa mu však zaplietlo a zachytilo sa na úzkej štrbine na okraji paluby. Trhal, mykal, no lano sa ani nepohlo. Začal ho ťahať hore a vtedy sa to stalo. Lano sa zrazu vyšmyklo tak prudko, že Jamesa strhlo a oblúkom hodilo rovno do ľadovej vody.

James sa celý triasol a tápal v tme. Hľadal, čoho by sa zachytil. Bol si istý, že ho nikto nevidel. Službu mal len sám, nikto sa preto nebude ponáhľať pomôcť mu. Voda vôkol neho sa vírila a on celou silou zápasil, aby sa udržal lana. Vtedy myslel na svoju matku. Spomenul si na modlitby a biblické verše, ktoré ho učila.

„Len Boh ma môže teraz zachrániť!" vykrikol.

Zrazu sa lano v jeho rukách naplo. Centimeter po centimetri sa vytiahol hore na palubu a udýchaný zostal ležať na palube. Uzol na lane sa zachytil v nejakej škáre. To mu vlastne zachránilo život. Keď už loď bezpečne plávala ďalej, James stál na palube a z pršiplášťa mu odkvapkávala chladná voda. Rozmýšľal. Naozaj Boh počul jeho modlitby? Znovu a znovu hádzal lanom a skúšal, či sa zachytí v nejakej škáre, ale ani raz sa tak nestalo.

Začal ho opäť navíjať. „Bol to Boh, kto ma zachránil," uznal nakoniec.

Po nejakom čase urobil James vážne rozhodnutie. „Dobre, Bože, ak si myslíš, že môj život ti stál za to, aby si ho zachránil, nebudem už plávať na lodi, ale pôjdem späť do školy.“ Zapísal sa na štúdium, ktoré ukončil s vyznamenaním. Nemal ani 30 rokov, keď sa stal riaditeľom jednej vysokej školy v Ohio (USA).

Keď v roku 1861 vypukla občianska vojna, James bol menovaný za podplukovníka. Vtedy ho zvolili aj do kongresu. Jedným z jeho najväčších koníčkov bolo štúdium. Stal sa z neho bohabojný štátnik. Do kongresu bol zvolený osemkrát.

V roku 1880 sa James Garfield stal prezidentom Spojených štátov. Aj vtedy radšej navštevoval malé spoločenstvá než majestátne chrámy. Povedal, že „jeho jediným krédom (vyznaním) je Biblia“. Chcel sa páčiť najmä Ježišovi Kristovi.

Len o niekoľko mesiacov neskôr, v máji 1881, sa Charles Guiteau, zúfalý zločinec, rozhodol odstrániť Garfielda. Sledoval ho na ceste do modlitebne, ale niečo mu bránilo vytiahnuť pištoľ. Keď sa však dozvedel, že 1. júla pocestuje prezident vlakom, prikradol sa na vlakovú stanicu a dvakrát strelil prezidentovi do chrbta. Po niekoľkých týždňoch James Garfield zomrel.

James Garfield raz dostal list od mladého muža, ktorý sa rozhodoval pre životné povolanie. „Podľa čoho mám zistiť, ako sa mám správne rozhodnúť?“

Vtedy musel James rozmýšľať o chlapcovi, ktorý sa chcel stať námorným kapitánom, no namiesto toho sa stal prezidentom.

„Počúvaj Boží hlas," odpísal mu James. „Ak ho poslúchneš, budeš požehnaním sebe aj svojim blíznym."

Najdôležitejšie je, aby každý zúročil to, čo má.

Utorok - Učiteľka

On ustanovil niektorých za apoštolov, niektorých za prorokov, iných za evanjelistov a iných za pastierov a učiteľov, aby pripravovali svätých na dielo služby, na budovanie Kristovho tela.

Ef 4,11-12

Gari Rowan vo svojom životopise spomína učiteľku, ktorá vo veľkej miere ovplyvnila jeho život. Hovorí: „Slečna Thompsonová siahla do zásuvky svojho stola a vytiahla odtiaľ kúsok papiera, na ktorom bol výrok istého chicagského architekta. Pozorne som ju počúval, ako čítala: 'Nedávajte si v živote malé ciele, v ktorých nie je magická moc, ktorá by rozprúdila krv v žilách ľudí. Nízke ciele pravdepodobne nebudú nikdy zrealizované. Dajte si vysoké ciele a robte si veľké plány. Pamätajte na to, že naši synovia a vnuci budú robiť veci, ktoré sa nám zdali nemožné.'

Po viac než 30-tich rokoch som mal príhovor, v ktorom som sa zmienil o tom, že slečna Frances Thompsonová mi pomohla získať zdravú sebadôveru, ktorú som tak zúfalo

potreboval. Noviny môj príbeh vytlačili. Našiel sa niekto, kto tento článok poslal mojej milovanej učiteľke. Napísala mi:

Neviete si predstaviť, čo pre mňa vaše slová znamenali. Už roky mi môj brat vyčíta, že som celý svoj život premárnila v škole. Mala som sa vraj radšej vydať a mať rodinu, nie učiť. Keď som si prečítala, akú zásluhu na svojej kariére ste mi pripísali, ukázala som ten článok bratovi. Keď si ho prečítal, povedala som mu: Vidiš, že môj život a práca neboli zbytočné!"

*Človek, ktorý poznáva svoje poslanie,
zároveň spoznáva aj svoju hodnotu.*

Streda - **Kráľ, ktorý nechcel vládnuť**

Nezanedbávaj dar, ktorý je v tebe a ktorý si dostal skrze proroctvo, vkladáním rúk starších.

Toto si vezmi k srdcu a tomuto ži, aby tvoj pokrok bol všetkým zrejmý.

1 Tim 4,14-15

Bavorský kráľ Henrich III., ktorý vládol v 11. storočí, bol stále viac a viac unavený zo života na kráľovskom dvore. Neznášal napätie a stresy, ktorým musel ako vládca

dennodenne čeliť. Poprosil preto predstaveného miestneho kláštora, ktorý sa volal Richard, aby ho prijal za mnícha a mohol tak zvyšok svojho života prežiť v kláštore.

„Vaša Výsosť," povedal mu predstavený Richard, „uvedomujete si, že jedným zo sľubov, ktorý musíte pri vstupe do kláštora dať, je poslušnosť? Bude to problém, pretože vy ste kráľ."

„Rozumiem," odpovedal Henrich. „Zvyšok svojho života budem poslúchať vás, ako vás Kristus povedie."

„Dobre teda, poviem vám hneď, čo máte robiť," povedal predstavený Richard. „Vráťte sa späť na svoj trón a slúžte verne na mieste, ktoré vám Boh určil."

Keď kráľ Henrich III. zomrel, na jeho náhrobný kameň dali nápis: „Tento kráľ sa naučil vládnuť tým, že bol poslušný."

Keď sa vám niekedy zdá, že ste už príliš unavení z úloh a povinností, ktoré na vás dennodenne doliehajú, spomeňte si, že Boh každého z nás „zasadil" na určité miesto a povedal nám, aby sme boli dobrými žiakmi, študentmi, robotníkmi alebo rodičmi tam, kde sme. Kristus čaká, že budeme verne stáť na tom mieste, kde nás postavil, aby, keď sa vráti, sme mohli vládnuť s ním.

Vedomie povinnosti dodáva človeku ohromnú silu.

Štvrtok - **Mladý klavirista**

Preto ti pripomínam, aby si roznecoval Boží dar, ktorý je v tebe prostredníctvom vkladania mojich rúk. Ved'Boh nám nedal Ducha bojazlivosti, ale Ducha sily, lásky a rozvahy.

2 Tim 1,6-7

Ked' mal Andor Foldes 16 rokov, bol už skúseným a šikovným klaviristom. Práve však prežíval krízu. Keď osobné boje tohto mladého muža vrcholili, do Budapešti prišiel jeden zo slávnych klaviristov tej doby. Emil von Sauer bol známy nielen svojím nadaním a zručnosťou, ale aj tým, že bol posledným žijúcim žiakom veľkého Franza Liszta. Sauer požiadal Foldesa, aby mu niečo zahral. Mladý muž zahral niektoré z tých najťažších skladieb od Bacha, Beethovena a Schumanna.

Keď skončil, Sauer pristúpil k nemu a pobožkal ho na čelo.

„Môj syn," povedal, „keď som bol v tvojom veku, stal som sa žiakom Franza Liszta. Po prvej hodine ma pobožkal takto na čelo a povedal mi: 'Pamätaj na tento bozk. Je od Beethovena, ktorý mi ho dal, keď počul, ako hrám.' Celé roky čakám, komu by som odovzdal toto sväté dedičstvo. Teraz cítim, že patrí tebe."

Niekedy sa nám Boh prihovára prostredníctvom druhých ľudí. Môžu to byť práve niekto z nich, kto nám

pomôže objaviť naše dary a nájsť si v živote to správne miesto. Počúvajme ich preto a rozmyšľajme o ich slovách.

*Umenie je spolupráca človeka s Bohom.
Čím je podiel človeka menší, tým lepšie.*

Piatok - **Veľký muž - veľké stroje**

Prineste celý desiatok do zásobárne, aby bol pokrm v mojom dome a týmto ma vyskúšajte - hovorí Pán zástupcov, či vám neotvorím okná neba a nevylejem na vás požehnania viac ako dost.

Mal 3,10

Ak ste už niekedy boli na stavenisku, určite ste si všimli obrovské stroje, ktoré sa zarývali do zeme. Na mieste, kde mala o nejaký čas stáť krásna stavba, obrovité traktory zápasili s hlinou a blatom. Buldozéry ničili burinu, kríky a všetko, čo im prišlo do cesty, aby pripravili miesto pre mestský park. Ďalšie zariadenia na búranie pripravovali pôdu na nové basketbalové ihrisko. Napadla vás niekedy myšlienka, kto vynašiel všetky tieto stroje?

R. G. Le Tourneau je známy ako „otec týchto moderných strojov a zariadení na premiestňovanie zeminy". Bolo realizovaných viac než 300 jeho vynálezov. On však „prenášal zem" aj iným spôsobom. Bol totiž veriacim človekom.

R. G. LeTourneauovi sa nepodarilo všetko, čo skúšal. Vedel však, že dokonca aj jeho chyby a problémy môže Boh použiť na to, aby ho naučil pokore a závislosti od neho. Naučil sa dôverovať Bohu aj v prehrách - a Boh ho za to požehnal úspechmi.

Keď uvidíte traktor s obrovskými pneumatikami, ktoré sa zabárajú do mäkkej hlíny, spomeňte si na R. G. LeTourneaua, pretože ich vynášiel práve on. Keď budete pozeráť nejaký film alebo nájdete v časopise obrázok z druhej svetovej vojny, vedzte, že americkí vojaci jazdili na tankoch a vojenských autách, pneumatiky ktorých sú vynálezom pána Le Tourneaua.

Pre R. G. LeTourneaua bola viera v Boha najdôležitejšou vecou v živote. Nešlo mu v prvom rade o to, aby získal veľa peňazí. Mnoho rokov si nechával len 10 % zo svojho zisku a 90 % dával na misiu, kresťanskú službu a vzdelávanie. Povedal: „Otázkou nie je, koľko zo svojich peňazí som dal Bohu, ale skôr koľko z Božích peňazí som si nechal."

R. G. LeTourneau odovzdal svoj život Bohu. Rozhodol sa robiť, čo Boh chce, aby robil, nech by to bolo čokoľvek. Veril, že Boh môže použiť ľudí s akoukoľvek schopnosťou alebo zručnosťou. To bol dôvod, prečo založil univerzitu, ktorá nesie jeho meno. Študenti sa tu zdokonaľujú v strojárstve a technickej zručnosti a sú vedení k tomu, aby dôverovali a slúžili Ježišovi Kristovi.

Jeho viera v Boha mu dávala odvahu klásť si vysoké ciele a skúšať veľké veci. Povedal: „Som len mechanik, ktorého Boh požehnal. Zdá sa, že chce, aby som všade, kde chodím, hovoril o tom, ako chce požehnať aj vás.“

Tesne pred svojou smrťou (1969), keď mal 80 rokov, povedal: „Keď sa pozerám späť, mal som v živote úspechy aj prehry. No aj tak môžem povedať, že môj život bol zázrakom Božej milosti.“

Bohatstvo nespočíva v tom, že niečo vlastníme, ale v tom, ako s tým nakladáme.

Sobota - **Obor nad obrov!**

Pane, náš Vládca, aké vznešené je tvoje meno na celej zemi! Tvoja veleba sa vznáša nad nebesia.

Ž 8,2

Vráskavec ozrutný je najväčší živočích žijúci na zemeguli. Samce dosahujú dĺžku 25 metrov, samice až 30 metrov! Váži 80 - 130 ton, čo je približne toľko ako 3 tanky!

Vraskavec je cicavec a rodí sa mu najväčšie mláďatko zo všetkých živočíchov na svete. Má 6 - 8 metrov a váži 2-3 tony. Mláďatko cicia mlieko od svojej mamky priamo vo vode a každý deň ho vypije viac ako 600 litrov.

Aj keď dýcha vzduch a nemá žiabre ako ryby, pod vodou bez dychu vydrží až dve hodiny. Pritom sa ponorí do hĺbky 500 metrov. Keď sa však vynorí na hladinu a vydýchne, vystrekne pri tom gejzír vody do výšky 6 metrov!

Vráskavec je najväčšia ozruta na svete, a predsa je mierumilovný, vôbec nie je dravý. Živí sa maličkými živočíchmi, ktoré sa volajú planktón. Nemá zuby, ako dravé žraloky, ale v ústach má asi meter dlhé a pol metra široké kostice, ktoré slúžia ako obrovské sito, do ktorého zachytáva potravu. Na jeden „obed“ si dá okolo 500 kilogramov tohto „morského šalátu“.

Jeho jediným vážnym nepriateľom sú ľudia, ktorí ho kedysi lovíli po tisíckach. Dnes musí človek vráskavca chrániť, aby úplne nevyhynul...

Príroda je sebestačná.

Nedeľa - Nie je vták ako vták

Je im predsa zjavné, čo možno o Bohu vedieť; Boh im to zjavil. Ved' to, čo je v ňom neviditeľné - jeho večnú moc a božstvo -, možno od stvorenia sveta rozumom poznávať zo stvorených vecí; takže nemajú výhovorky.

Rim 1,19-20

Vtáky majú krídla, vďaka ktorým môžu lietať. Nemajú však predné končatiny, alebo ruky, a tak si musia pomáhať svojim zobáčikom, všimni si, čo všetko ním dokážu:

Kolibřík vie počas letu stáť na mieste ako helikoptéra. Pritom svoj, dlhý zahnutý zobáček zasunie do kvetu a pije sladký nektár.

Lastovičky chytia za letu priamo do zobáka aj niekoľko mušiek, ktoré potom donesú do hniezda mláďatkám.

Pelikán používa svoj veľký zobák ako podberák na ryby. Na spodnej strane zobáka má náťahovacie vrečko, do ktorého sa mu zmestí viac rýb ako do žalúdka.

Lastúrnečiar strakatý dokáže svojim silným a obratným zobákom otvoriť pevne zatvorené mušle a vybrať z nich ulitníky. Čajka, tá si s nimi poradí inak. V zobáku ich vynesie do výšky, potom ich zhodí presne na skalú, kde sa rozbijú, a obed je hotový.

Ďateľ veľký dokáže uhádnuť, kde sa pod kôrou stromu ukrývajú v dreve chutné húsenice drevokazov. Svojím

ostrým zobákom vytesáva do stromu dieru, až kým škodcu nenájde. Neobáva sa ani tvrdého dubového alebo bukového dreva. Pre túto jeho vlastnosť ho nazývame tiež lekárom lesa.

Je veľmi zaujímavé pozorovať majstrovské dielo veľkého Vynálezcu a Stvoriteľa. Len treba chodiť s otvorenými očami.

*Nijaké umenie nemôže napodobniť mnohotvárnosť
prírody.*